

dybt ind paa noget af de to Spørgsmaal. Efter det Resultat, Valget bragte, er det givet, at Venstre og Ministeriet, der er udgaaet af Venstre, vil fastholde i det sønderjydske Spørgsmaal den Stilling, vi indtog forud for Valget og har indtaget under Valget, nemlig at vi staar paa Rigsdagsresolutionen af 23. Oktober 1918, og at vi ikke vil stille — det er jo ogsaa klart, at vi ikke havde nogen som helst Ret eller Adkomst dertil — noget som helst Krav med Hensyn til, hvor den nye Grænse-linie skal drages. Vi har i Resolutionen af 12. Marts i Aar saa tydeligt, som det kan forlanges, sagt, at vi med Hensyn til, hvor Grænse-linien skal drages, har den fuldeste Tillid til den internationale Kommission, og vi fastholder, at i saa Henseende har vi ikke noget som helst Krav at stille. Vi vil altsaa ikke være med til at stille noget Krav i saa Henseende, men derimod vil vi være med til — og det har vi ogsaa sagt forud for Valget og under Valget — at kræve af en hvilken som helst Regering, at den, forsaavidt den overhovedet kan faa Adgang dertil, sætter al sin Kraft ind paa at bidrage sit til, at de Danske i 2den Zone, der ikke kommer tilbage til Danmark, kan faa saa taalelige Kaar at leve under som muligt. Og vi har i de Udtalelser, som Statsministeren kom med den 7. i denne Maaned i Ministeriets Programtale, Vidnesbyrd om, at man fra Ministeriets Side har holdt paa, at man i saa Henseende havde en Forpligtelse til at bidrage sit til, at der overfor rette vedkommende kunde blive gjort de Forestillinger, som der kan gøres, i Retning af at skaffe saa gunstige Vilkaar som muligt for de Danske, der bliver tilbage under tysk Herredømme. Vi kan udtale vor fulde Tilslutning til, hvad Statsministeren sagde derom den 7. denne Maaned, og give Tilsagn om vor fulde Støtte. Hvor meget der i saa Henseende har kunnet gøres og kan gøres, maa Ministeriet jo skønne over og har kunnet skønne over; vi er forvissede om, at der ikke fra dette Ministeriums Side er forsømt noget som helst i Retning af at gøre, hvad gøres kunde, for at opfylde de Forventninger, der blev stillet til Ministeriet Neergaard paa Grundlag af Valgets Udfald.

Hvad dernæst Spørgsmaalet om Grundlovsændringen angaar, har Venstre allerede under Forhandlingerne i Udvalgene og her i Tinget forud for Valgene fastholdt det Standpunkt, at det var de ved Genforeningen nødvendiggjorte Ændringer, man maatte samle sig om, og at man ud der-

over ikke kunde gaa til andre Ændringer end dem, hvorom der kunde opnaas Enighed indenfor Partierne. Er det i al sin Almindelighed ønskeligt, at Grundlovsændringer gennemføres i saa stor Enighed som muligt — og det har selv det tidligere Ministerium Zahle erkendt gennem de Forhandlinger, som det i sin Tid førte for at opnaa Enighed om den Grundlov, der gennemførtes i 1915 —, saa turde det være dobbelt ønskeligt, naar Anledningen til Grundlovsændringen er den, som den er: at vi ved en Grundlovsændring skal skaffe Sønderjyderne Ret til en Repræsentation her i Rigsdagen.

Jeg tror, at dette Standpunkt er i den Grad forstaaet af Vælgerne, at ingen vil kunne benægte, at det store, store Flertal af Vælgerne har været imod, at der blev gjort Forsøg paa — for at nævne et Par Ting — at indføre 21 Aars Valgretsalders til Folketinget og 25 Aars Valgretsalders til Landstinget samtidig med, at de fornødne Ændringer til Sikring af sønderjydske Repræsentation paa Rigsdagen blev foretaget. Det er derfor en Selvfølge, at vi helt og fuldt slutter os til det Standpunkt, som Statsministeren med Hensyn til Grundlovsændringen gav Udtryk i sin Tale den 7. Maj i Aar ligesom ogsaa i Gaar ved Forelæggelsen [af Grundlovsforslaget, og som ogsaa selve dette giver Udtryk for: at man holder sig til det, der i Fællesudvalget var Enighed om indenfor Flertallet.

Men til Trods for, at der saaledes, efter vor Opfattelse, var rigelig Anledning for det daværende Ministerium, for de daværende Regeringspartier til at give Vælgerne Lejlighed til at udtale sig, saa modsatte de sig det, i den Grad endogsaa, at det blev nødvendigt for Kongen at tage et andet Ministerium, der var villigt til at lade Vælgerne faa denne Lejlighed. De, der har været med i Valgkampagnen — og det har jo alle vi, som er kommet ind i Tinget —, vil sikkert erkende, at der blandt Vælgerne var almindelig Tilfredshed med, at de havde faaet Lejlighed til at udtale sig, almindelig Tilfredshed med, at de kunde faa Lov til at sige deres Mening, og det uden Hensyn til, om de hørte til det ene eller det andet Parti. Jeg kunde ogsaa udtrykke det saaledes, at Vælgernes store Flertal uden Hensyn til Partier gennemgaaende var glade for, at Kongen havde taget Vælgernes Standpunkt og sagt: Vælgerne skal have en Lejlighed til at blive hørt, og — da ikke det Ministerium, der den Gang sad, vilde gaa med til at give Vælgerne denne Lejlighed —